

VERDUNSKÝ MLÝNEK NA MASO

/pokračování z čísla 20./ /Life International, April 20, 1964/

V roce 1916 vybojovali Francouzi a Němci u Verdunu nejdelší bitvu v historii. Trvala 10 měsíců a když kulminovala, prohlásil jeden z francouzských vojáků, že to vypadá... "jakeby nepřítel měl na každého z nás jedno dělo." U Verdunu bojovala čtvrtina celé francouzské armády a na obou stranách bylo tolik zbraní, že hustota mrtvých na čtvereční yard byla nejvyšší za celé dějiny válek.

4000 děl pálilo na Verdun a aby vojáci unikli tomuto masakru, bořili se proti velitelům, záměrně se postřelevali nebo jedli shnilé maso z koňských mršin.

Toto zabíjení ve velkém bylo výsledkem pečlivých plánů. Rok před vypuknutím bitvy předvídal generál Erich von Falkenhayn marnost pokusů o prolomení francouzské zákopové linie. Navrhoval proto zaútočit na pozici natolik důležitou pro francouzskou obranu, že by Francouzi bojovali do posledního muže, aby je udrželi. Až Němci udeří na klíčové místo, argumentoval Falkenhayn, Francouzi tam budou neustále dodávat nové a nové síly a tak jejich armáda vykrvácí. Jako válečné pole vhodné pro takovou operaci, byl zvolen kruh pevností kolem města Verdunu, 137 mil východně od Paříže. Francouzský hlavní stan - kvůli nedostatku těžkých zbraní - dementoval z pevností většinu děl velkého kalibru. Obránce uklidnili: "Na vás nikde útočit nebude. Verdun je mimo hlavní směr útoku."

21.2.1916 poznali francouzští velitelé, jak se krutě přepočítali. Začala německá kanonáda. Na jedno významné centrum o ploše 50 městských bloků dopadla lavina 80 000 granátů. "Je to hotovo," konstatoval to odpoledne německý průzkumný pilot. "Můžeme projít - nic živého tam nezůstalo." Průprava skončila v 16.00 a Němci se vrhli do rozbombardovaného prostoru, kde střetli zbytky dvou francouzských divizí. V několika příštích měsících se obě strany pustily do sebe s takovou zuřivostí, že klíčové kóty a vesnice měnily své majitele až 13x během měsíce.

Krev Francie proudila do Verdunu tepnou, již se říkalo "Svatá cesta". Šlo o jedinou silnici mimo dosah německých děl. Řidiči jezdili až 75 hodin bez přestávky a během týdne byli schopni dopravit do zákopů po 35-mílové cestě 190 000 mužů. A. Horne v knize "Cena slávy" vzpomíná muže, jenž popisoval celé noční procesí jako "záhyby jakéhosi gigantického světelného hada, stále se pohybujícího a nikde nekončícího."

Z bojů o pevnosti vznikly neuvěřitelné legendy. Douaumont - největší z nich, z betonu a oceli, byla považována za nejpevnější baštu na světě. Přesto byla obsazena bez jediného výstřelu německým četařem. 25.2. se Felix Kunze a 9 mužů dostali až k pevnosti, když odstraňovali drát z cesty útočícím jednotkám. Kunze se s fantastickou odvahou rozhodl zaútočit. Prostříhal si cestu ostnatým drátem, obešel špičatý plot a přes 24 stop hluboký příkop. Prolezl 12 stop vysokou zdí otvorem pro dělo a tudý pronikl k samotné pevnosti. Se dvěma muži vstoupil dovnitř postevřenými ocelovými dveřmi. Kráčeli ozvěnou znějícími halami dvoupatrového podzemního interieru a konečně narazili na 4 vojáky zaměřující největší dělo. "Ruce vzhůru!" křikl a překvapené muže bez potíží zajal. Podobný kousek zopakoval v místnosti s 20 vojáky a pak si dopřál vína a vajec v důstojnické jídelně. Statečný četař vytěžil z přehnané důvěry francouzského velení v konstrukci pevnosti/odvolala 442 z původních 500 obrán-

ců. Podle odhadu jednoho spojeneckého generála stálo toto hospodaření s lidskou silou životy 100 000 Francouzů.

Tři měsíce po postupné kapitulaci Duaumentu si nejmenší verdunská pevnost vysloužila slávu svou hrdinskou obranou. Po hodinové dělostřelecké přípravě, kdy na Fort Vaux dopadlo 2000 granátů zaútočily německé jednotky na 600 obránců pevnosti. V ranním šeru přelezli útočníci přední ochranné valy a dírami pro zbraně naházeli dovnitř množství ručních granátů. Pak do nich vstřelili ústí plamenometů a vyplnili pevnost hustým černým dýmem. Do pozdního odpoledne pronikli Němci do dvou z chodeb. Obránci vedení mjr. Sylvain-Eugene Reynaldem, zablokovali chodby barikádami z pytlů s pískem. Pokaždé když se Němci pokusili barikádu odstranit, byli vrženi zpět kulometem střelícím ze vzdálenější barikády. Krok za krokem si útočníci razili cestu dusivým kouřem chodeb. Kulometry blýskaly tmou, náboje se odrážely od stěn a nakupená mrtvá těla páchla v červnovém horuku. Čtvrtou noc došla Francouzům voda. Podpurný protiútek, slibovaný signály ze sousední pevnosti, nepřicházel. Obránci, z nichž mnozí byli strašlivě popáleni, leželi v temných chodbách, dusili se a zvraceli. Šílení žízní, lízali ze stěn vlastní hleny a pili svou moč. Sedm dnů po zahájení útoku se Reynal vzdal. Německé ztráty činily 2678 mrtvých a zraněných, přičemž postoupili chodbami o 40 yardů. Francouzi ztratili 100 mužů. Německý velitel v úžasu nad takovým výkonem, udělil Reynalovi korunu prince Williama ze Stenay.

11.7.1916 Němci konečně zastavili své útoky. Francouzské kontraútoky zmrazila pak nastupující zima a do prosince bitva o Verdun skončila. Po 10 měsících a 976 000 raněných a padlých na obou stranách, se frontová čára neposunula o více než 4 míle.

PRŮBĚH OPERACÍ /k mapám str.

1. I n v a z e

Němci chtěli dosáhnout rychlého vítězství podle plánu vytvořeného před 9 lety gen. Alfredem von Schlieffenem - náčelníkem gen. štábu. Schlieffen předpokládal mocnou invazi přes Belgii a Holandsko, obcházející severní hranici pevnostního systému/Belfort, Toul, Epinal, Verdun/a hor. Navrhoval, aby se armáda koncentrovala hlavně do mohutného pravého křídla/ velká šipka/, dosáhla kanálu La Manche, obrátila se do nitra Francie a konečně zpět na východ, kde by rozdrtila Francouze jiná německá armáda v Lotrinsku. Myslel si, že Francouzi budou útočit v Lotrinsku, Němci budou pomalu ustupovat, aby je vlákali hlouběji do pastí. Šlo o skvělý plán. Schlieffen ovšem zemřel před zahájením války a jeho funkci převzal gen. Helmut von Moltke. Když Němci napadli Francii, Moltke změnil plán. Již dříve upustil od invaze přes Holandsko a poté oslabil údernost pravého křídla, když použil některé sbory ke zbytečným protiofenzívám v Lotrinsku, kde podle Schlieffanova předpokladu Francouzi útočili. Namísto obloku kolem Paříže, zavedl Moltke pravé křídlo východně od Paříže/černá šipka/. Francouzské zálohy se stačily

Zajatí němečtí vojáci
při čtení podmínek příměří

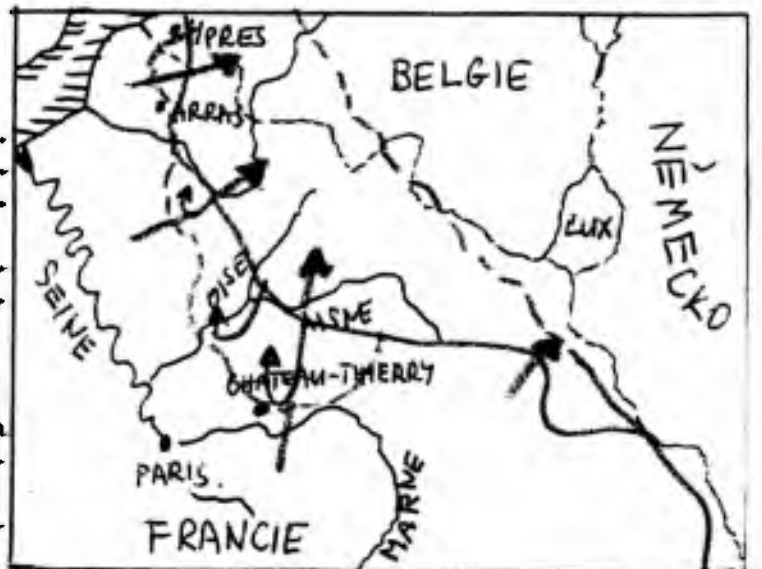
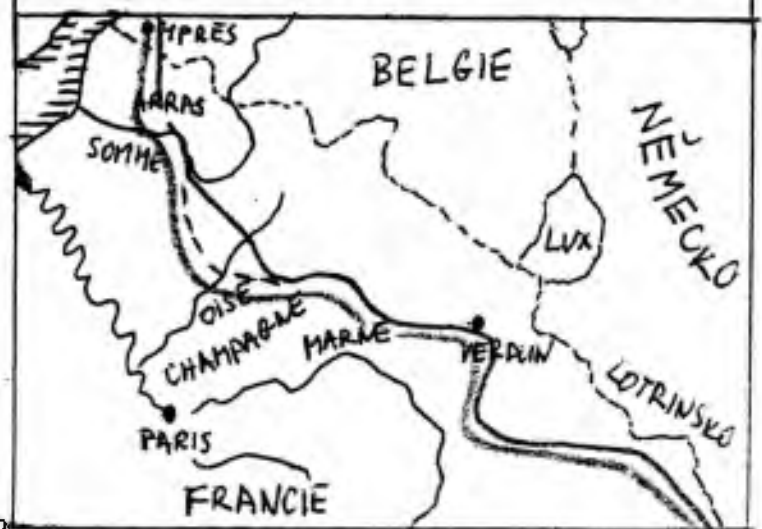
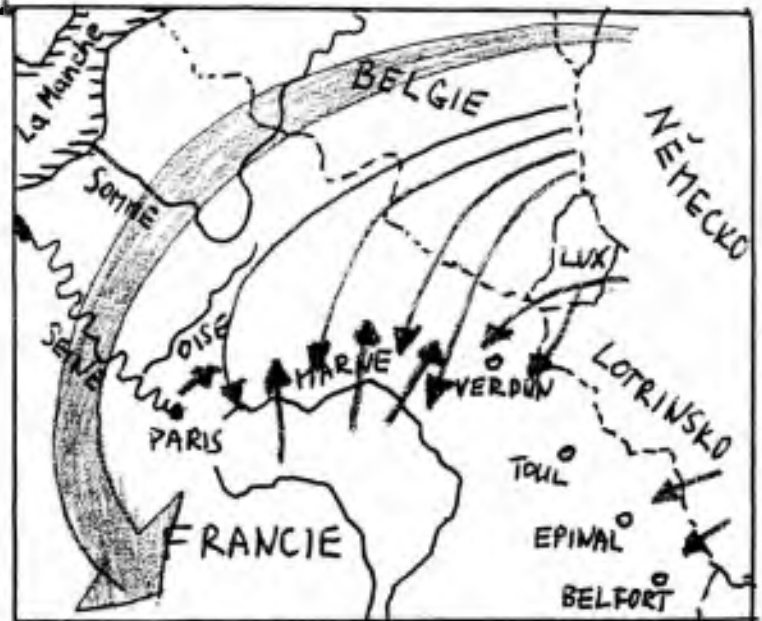
přisunout a jedna německá armáda ve snaze zaútočit z boku, zanechala mezeru mezi sebou a sousední východní armádou. Britové se vklínili mezi ně a po čtyřdenní bitvě na Marne Spojenci Němce zastavili.

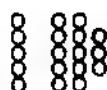
2. Z á k o p o v á l i n i e

Po bitvě na Marne německé a spojenecké armády postupovaly severním směrem za neustálých obklíčevacích pokusů. Do listopadu dosáhly téměř kanálu La Manche a zde Němci učinili poslední pokus o obchvat levého boku Spojenců. Britové je však zastavili. Obě armády tak stály proti sobě po celé délce fronty a již neexistovala křídla. Němci pak přešli do ofenzívy proti Rusku a na Západe zvolili obrannou taktiku. Zakopali se/černá čára/, vybudovali kulometná postavení, hradby ostnatého drátu a očekávali útek Spojenců/červ. čára/. Roku 1915 Spojenci udeřili v Artois a Champagne, ale za velkých ztrát postoupili o pouhé 3 míle. Plánovali novou ofenzívu na rok 1916, ale Němci je předešli úderem proti Verdunu. Britové se hnuli kupředu v červnové ofenzívě. Udeřili na Somme-věřili, že odpoutají část něm. armád od Verdunu. Čtyř a půl měsíční bitva stála milion životů a raněných/třetina účastníků/ a posunula frontu o 10 mil. V únoru 1917 Němci posílili frontu strategickým ústupem na Hindenburgovu linii/viz tečkovaná a plná čára/. Na jaře se Britové opět vrhli proti německým zákopům u Arrasu a Francouzi u Aisne. Žádný útek nepřinesl územní zisky v hloubce nad 5 mil. V červenci podnikli Britové nápor u Ypres-cíl: získat přístavy v Sev. moři a změnit zákepevou válku v poziční. Neuspěli. Na východě se v tu dobu zhroutil Rusové.

3. P o s l e d n í d n y

V září 1917 skončily boje na Východě a Němci toužící rozhodnout válku na Západe dříve než se projeví v plné síle americká podpora, přemístili sem 44 divizí z Ruska. 21.3.1918, po dělostřelecké pětihodinové průpravě, překvapili britskou armádu na Somme. Němci prolomili spojenecké zákopy a postoupili o 41 mil, než je únava a nedostatek zásob přinutily zastavit. V dubnu, květnu, červnu a červenci/černé šipky/ opět zaútočili a dosáhli 37 mil od Paříže, kde je zastavili Američané u Chateau-Thierry. 8.8. zahájili Spojenci protiútek/červ. šipky/ 354 tanků převálcovaly zákopy a rozdrtily nejen něm. linii ale i morálku. 4.11. požádali Němci o příměří a 11.11. ve 23 hodin, v době, kdy fronta probíhala již územím Belgie, veškeré boje ustal-





SEDEĽ JSEM S PANÍ RIEDLOVOU

Bylo to jako blesk z čistého nebe! Jako záblesk vyššího Principu! Ostatně posuďte sami.

Sedím na Koruně u piva. Sluníčko připaluje, ale má hlava je skryta pod korunami javorů, kaštanů a jánevimčeho. A najednou....
...vchází ona. Vlastně ONA! Madame Riedlová! Na nebesích pějí andělé alelujá...ne. To se mne andělským hlasem ptá: "Máte tedy volno, prosím?" Neschopen slova pouze tupě kývám hlavou. Sedne si. Její oči se chvíli rozhlíží a pak jako by magickou silou přitáhnou číšníka. "Co to bude?" "Malé pivo," špitla dívčím hlasem ONA, stydlivě klopcí oči. "A proč ne jedno velké?" pokouší se o bodrý tón ten knecht, ale co je on ve srovnání s Ní. "Já velké nepiju," trpělivě, ale přece hrdě zná odpověď. "Tak si radši dáš dvě malé, že?" utrousí na odchodu ten hrubián, ale musí splnit přání svého hosta. ONA přešla jeho poznámku mlčením. Její oči již přitáhly ženu, starající se o žaludky hostů. "Maruško, přines mi jídelní lístek, prosím," oslovuje ji mateřsky. Jsem zvědav, co jedí lidé jejího typu. Jistě něco extra. No - neříkal jsem to? Už jsou taky játra s knedlíkem a okurkový salát. Malé pivo též našlo svůj cíl. Kouše první sousto. Polkne a nelibě zavrtí hlavou. Přitáhne si solničku a sype do omáčky a do salátu téměř celý její obsah - jak sůl, tak pepř. Teď to musí mít ale pěkně ostré, copak se to vůbec dá jíst? Jak jsem mohl být tak bláhový a poměřovat Ji průměrnými kritérii? Spokojeně polkává sousto za soustem. Dojedla. Na talíři zůstal knedlík a půl. Nebude se přece cpát jako prase. Noblesně si otírá ústa a upíjí pivo. Co se děje v její hlavě? Jaké geniální myšlenky se musí rojit za její lebeční kostí? A jak malí Ji musíme připadat my, obyčejní lidé? S očima neustále roztěkanýma jako by zapomněla na svět, Její hlava se mechanicky otáčí, ale to je jen klemání tělem. Její duše se pohybuje někde ve výšinách Prozření. Snažím se vstřípit si tuto chvíli do paměti. Objednávám si proto dakší pivo. Píjí. Položím sklenici na stůl a zastaví se mi srdce. ONA se na mne usmála! Její pohled sklouzává na můj účet, kde již čárky tvoří kolektiv, a potom zase na mne. A pořád se směje. Reaguji pouze nějakým nervózním pohybem hlavy, ale na víc se nezmůžu. Ztratila o mne zájem. Opět se propadá do svého nitra. Prohlížím si Ji. Skromný, čistý oděv, který nenese ani jednu stopu opotřebenosti. Pro výraz její tváře dosud není omezení - je to prostě něco úplně mimo. Ach, Bože děkuji Ti za tento okamžik. Najednou se zvedá. Upozorní na sebe vrchního a ten přispěchá, aby Ji to spočítal. Zaplatí, nechá nějaké spropitné a bez jediného slova mizí. Kdo ví, jestli už nezapomněla na vše, co bylo před minutou. Vždyť její hlava není stavěna na malichernosti. Pojímá v sobě celý svět i s osudem lidstva. Co vidí její oči?..... Asi napíšu na národní výbor. Měla by se jí odhalit nějaká deska nebo tak něco. Nebo aspoň nějaké to uznání nebo odměna, já nevím. Ale vždyť si to přece zaslouží. Bez ní by naše město ztratilo další z již nemnoha svých pamětihodností.

Horst

STUDIO KULTURNÍ STRAVA

Hlasatelka : Vážení televizní diváci, dámy a pánové. Podobně jako většinu ostatních televizních pořadů - vlastně všechny kromě Večerníčku a Cvičme v rytmu - ani následující pořad Studio kulturní strava, jsme vám dosud nemohli ukázat. S důvěrou vás ještě před začátkem seznámí literární vědec.

Literární vědec: Dámy a pánové. Důvod, proč tento hluboce estetický a pravdivý pořad nemohl být uveden před 17. listopadem je závažný, ale jednoduchý. V té době ještě nebyl natočen.

/Titulky/

Moderátor : Dámy a pánové! Teprve několik měsíců po slavných listopadových dnech můžeme sklízet plody svobody dosyta. Vítám u nás ve studiu dlouholetého disidenta a lumpa, pana E.

E : Děkuji. Zdravím vás všechny a děkuji studentům.

Moderátor : E, víš ty, kdy jsme se viděli naposledy?

E : Ano, bylo to někdy v sedmdesátých letech. Potkali jsme se na ulici.

Moderátor : Tenkrát jsme si nemohli ani popovídat. Bylo to na Letenské pláni a akerát se konala slavnostní přehlídka pluků StB.

E : Málem jsem tě minul, špatně jsem tenkrát viděl, byl jsem převlečený za Brežněva a obočí mi stínilo oči. Tys byl myslím přestrojený za Poučení z krizového vývoje.

Moderátor /Smích/: Ano. Ano. Ale ruksak jsem měl plný samizdatů.

E : Taky jsem celý léta nosil samizdaty. Někdy to bylo hodně těžké.

Moderátor : Ale to jen tak na okraj. /K divákům / Aby bylo jasné. ... E, jaké jsi měl vlastně dětství?

E : Jednoznačně šťastné. Jak jinak, když jsem synem buržoazního historika a dcery průmyslníka. Celé dny jsem si hrával s Batavýma batama a večer jsme až do omrzení celá rodina zpívali Ach, synku, synku.

Moderátor : My si ji zpívali ráno. Od čtyř do pěti. Byla to naše nejdůležitější mantra.

E : Tvůj otec byl, myslím, bankovní makléř

Moderátor : Ne, ne. Majitel realit... Poslyš E, co ty jsi dělal po celá ta hrozná léta, myslím od 15.3.1939 do 17.11.1989?

E : Většinou jsem nenáviděl komunismus. To mi zabralo hodně času.

Moderátor : Já to měl jako vedlejší pracovní poměr.

E : A jinak jsem byl při tom všem organizování těch struktur.

Moderátor : Asi ses stýkal s mnoha z našich dnes milovaných představitelů.

E : Jistě. Jednou se na mě, přiznám se -dost neočekávaně-, obrátil Ježka Skalník.

Moderátor : /pokyvuje/ Ach, Ježka.

E : Bylo to v tramvaji a poprosil mě, abych sundal nohu z jeho. Klausovi jsem například půjčil na taxík. Ale na pana prezidenta mám jednu vzpomínku ... trošku pikantní ...

Moderátor : Sam s ní !

E : Potkali jsme se v Lucerně. Na záchodě !

..... dokončení z předchozí strany

- Moderátor : Já tam byl taky !
E : Mačkala se tam před kabinkou skoro celá vláda, už jsem myslel, že se
Moderátor : /přerušil ho/ E, jak jsi vlastně prožil ty revoluční dny, vloni na podzim ?
E : 17. listopadu jsem stál na Malostranském náměstí, podpaloval Komunistický manifest a zpíval Bratříčka. Na to mám dva svědky. Bohužel jsem lidi nestrhl, protože všichni byli někde na Vyšehradě, ale možná stačilo málo ...
Moderátor : Já mám z toho dne ještě teď pohmožděnou nohu - /záběr na kotník v sádře/. Spadl jsem ze štaflí, když jsme malovali.
E : Všichni máme nějaké rány -... věčnou památku /detail jeho dlaně, křečovitě zkroucené do vikterky s přehnaně napjatými prsty/.
Moderátor : Hezky řečeno. /ošívá se/ Nakonec bych se tě jako přítele rád zeptal, proč jsi v sedmdesátém sedmém roce napsal do Rudého práva úvodník o Chartě 77 - "Zahnívající psi se rozloží sami" ?
E : /s úsměvem/ : To byl čistý podvrh. Takový článek jsem ne-napsal. Ostatně ... ani jsem se tak v té době nejmenoval.
Moderátor : Děkuji za vysvětlení, Karel.
Karel : Nemí zač, Kláro.

Meták

x x x



POHLED DO TVŮRČÍ DÍLNY ZNAMÉ BRITSKÉ POP-TROJICE
STOCK, AITKEN, WATERMAN

Why

ZA HISTORIÍ ZA HISTORIÍ ZA HISTORIÍ ZA HISTORIÍ

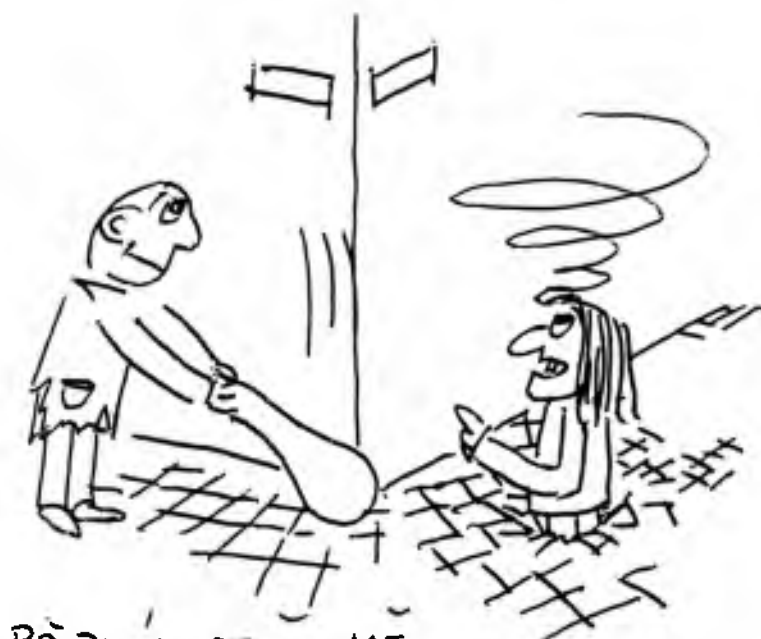
V jednom z minulých dílů rubriky "za historií" jsme navštívili údolí smraďavské potoka na Buchlovicku a tam památný náhrobek připomínající místo tragického skonu buchlovského hradního pána Jindřicha Prackického ze Zástřizl. Když pak půjdeme dále proti proudu potoka, mineme po obou stranách letní tábory, odbočku k Šanderově hájence, po pravé straně Karlovu skálu a po levé Lipovou - táhnoucí se nevysoký hřeben s vydrancovanými posledními zbytky původního bukového porostu, jaký pokrýval většinu území dnešních Chřibů. Hřeben není zničen jenom barbarskou těžbou dříví, ale i zbudovanými asfaltovými silnicemi, které zcela určitě měly sloužit strategickým účelům a ne pro potřebu těžby. Asi po půlhodině chůze se dostaneme na Pílu nebo Maršavu, jak se toto místo dříve nazývalo. Sem míří i pevná silnice směrem od Buchlovic. Na Píle můžete "obdivovat" zdevastované louky kolem potoka zbavené tak veškerého života a stejně postižený regulovaný potok. Komu za toto dílo socialismu vděčit? Samozřejmě, že v tom má prst určitý člověk a určití lidé, kteří nechali na Píle zároveň zbudovat malou přehrádku pro lov ryb nadřizovaných lesnických i jiných nomenklaturáků. Bývalý ředitel lesního závodu Buchlovic a masový zabíječ zvěře Kunert je sem vedl a hostil na opravené hájevně kousek odtud. Tyto mejdany snad přerušoval pouze hluk tropený uhlíři na nedalekých milířích na dřevěné uhlí. Ale ti všichni jsou žu stejně pryč i bývalí nomenklaturáci a podobná smetánka komunismu. Teď se ale jistě ptáte, kde že je ta historie slibovaná v titulku tohoto pojednání, ale o čem tu píšu, to je přece taky historie i když smutná, ale v mnoha a mnoha věcech pokračující a současná.

Historie však v okolí Píly přímo číší ze všech stran kolem. Je to historie pradávná, za zmínku stojí zbytky rozsáhlého opevněného hradiště na Holém kopci nebo rozeklané skalnaté výběžky a suky, ke kterým se traduje slavná cyrilometedějská tradice. Jedním z nejznámějších tradovaných míst jsou Hroby - vysoké trojvrší, dnes zalesněné temným smrkovým lesem. Na samém vrcholu měl v dobách Velkomoravské říše stát kamenný chrám Panny Marie. Směrem od Stupavy se k tomuto místu přidávají dnešní rozsáhlá luka, po místě nazývaná Kršle. Kdysi to prý byla úrodná pole. Koncem 19. století zde prováděl nadšené archeologické nálezy a objevy stupavský kněz P. Vavřínek Šikmund a na vrcholu Hrobů našel prý četné památky na Velkomoravskou říši. Pod třetím vrcholkem Hrobů vpravo od Stupavy, našel prý kamenný sarkofág, který byl kolem roku 1880 v noci tajně převezen na voze do velehradského kláštera tamnímu faráři Vychodilovi, který se zasloužil o obnovu tohoto kláštera. Existuje i dobrozdání o převozu kamenného sarkofágu. P. Šikmund pohlížel však v mnoha případech na cyrilometedějskou tradici zidealizovaně a přehnaně romanticky. Jeho citění, fixe i skutečné nálezy se střídají na dnes už vybledlých stránkách jeho pojednání, které o svých objevech sepisoval. Na stupavské faře u P. Šikmunda se s jeho objevy a teorií seznámila mladá Klementina Maštelářová - domkářka ze Stupavy. Celé své mládí zasvětila čtení knih s cyrilometedějskou tematikou a sama chodila do jmenovaných míst, kde se u domnělých zbytků Velkomoravské říše dlouhé hodiny meditovala a meditovala, až jedenkrát, koncem dvacátých let našeho století, prohlásila, že měla několik Božích vnuknutí, přičemž žádala maji-

tele lesů v okolí Hrobů o pokolení provádění výkopů v těchto místech za účelem hledání hrobu sv. Metoděje. Sen se jí stal skutečností a v horkém létě roku 1932 došlo k prvním nálezům tzv. náhrobních kamenů arcibiskupa moravského-sv. Metoděje a k objevení tzv. Metodějovy studánky, obojí v hloubce kolem devíti metrů. Objevy se prováděly za slavnostní atmosféry, která tehdy na Hrobech panovala. Desítky stánků s nejrůznějšími tehdejšími poutevními atrakcemi a jídlem a tisíce lidí sem putovalo poklenit se nalezeným cyrilometodějským vykopávkám. Spíše to tu tehdy připomínalo počtem lidí pouť velehradskou / snad proto byly vedeny ostré útoky velehradských proti Hrobům, kdy jim šlo o prestiž a ztracené finance/. K objevení hrobu sv. Metoděje, jak Maštalířová ve vnuknutí viděla, nedošlo. Tzv. náhrobní kameny byly z mnoha novin a institucí prohlášeny za podvody a podvrh, ale přesto se Klementina Maštalířová asi s třiceti najatými dělníky snažila v objevech pokračovat, až byla tato akce úřady zastavena pro podezření, že jde o podvod. Vykopané jámy byly zasypány a tzv. náhrobní kameny potom ještě nějakou dobu ukazovány u starosty v Osvětimanech. Ještě dlouho potom kolevaly spory na stránkách novin a pravosti nálezů z Hrobů. Do toho přišly události 2.světové války a na Hroby se zapomnělo. Ještě v 60.letech žádala více jak osmdesátiletá Maštalířová o povolení pokračování výkopů na Hrobech, ale marně. Muselo být zapomenuto, ale ještě v dnešní době, když hovoříte s pamětníky výkopových objevných prací na Hrobech, jsou všichni nadšeni tehdejší poutní a slavnostní atmosférou kolem Hrobů, která tam panovala. Od té doby uplynula řada let a procházejí podél Hrobů, téměř pokaždé nespomenu podívat se na místa, kde nadšená Maštalířová kopala. Dnes jsou tu jen malé zarostené prohlubně v sousedství vzrostlého bukového lesa. Ale když se tak v těchto místech zamyslíte, dolehnou na vás staré cyrilometodějské dějiny a začnete si najednou představovat, jaké to tu tehdy bylo před více než jedenáctistý lety.

Tímto vzdávám pro dnešek hold
milovníkům historie.

Květoš Krystýnek.



PŘIZNÁNÍ SE, ŽE ME
VAŠE CHOVÁNÍ
POMĚKUD ZARAZILO -

JMC

Pantofle Rozprávajú Góms

HORST ②

"Napravo priateľov"

PANKÁČ KÁDR SE VRACEL
Z KONCERTU



HÁNKU VÁLEC ŠEL TRÁVE VÁPNO



TEŠU HNALEC NAZDRAK VÁDR



VLEPKA PETERU



VOLE NEPUČÍM



TAK SI NOSTI



TITNY!



PANKÁČ KÁDR ŠEL DOHŮ



MANIA VÁLEC
ŠEL A DALSI
PNO - HEL - U
SDE ČTKA
TĚTKY!



THE
END